

Ikon

*Akármelyik pusztaán,
Bodor Ádámnak*

Nekidőlvé a ház falának. Lazacszínű omladozás,
a tavaly nyári hőség negyvenfokos emléke.
Szinte összefőtt a két combja, a vér majdnem lecsurgott közöttte,
a kínlódás, hogy a végéhez érjen már.
Minden alföldi menzának ugyanolyan a szaga.
Fertőtlenítős csirkepaprikás leng be minden zugot,
csörrenések, rozsdamentes fazekak monoton egymásmellettisége,
1190 FORINTÉRT ANNYIT ESZIK, AMENNYI JÓLESIK.
Minden férfi ugyanolyan pocakos, és csíkos, cipzáros pulóverben
hatalmas ételhegyet rak a csorba porcelántányérra, minden tányér
tartalmában ott lapul a félelem, hogy egyszer majd nem lesz.
Azért a pénzért.

A ház falán öröknyár, de minden lapályon szétterjed a február,
az üszkös semmittevés. Kiszáradt falevelek, kórók és az ültetett
erdők glédában álló fái, mintha egy hibrid autokrácia parancsaira
várának emberemlékezet óta. A drapp összes árnyalata a kihűlő
szíveken. A göröngyös parkoló arasznyi porát felkavarja a szél,
végigfut a busz utasainak kétségbeesetten tisztán tartott
kínai ruházatán. Néhányukat biztos megviseli hamis tudatuk
és őrjöngő kétkedésük, amikor a foszladozó logójú
céges hanorákjukat* hátravetik a csomagtartóba,
a csíkos szatyrok tetejére.

* Erdélyi magyar köznyelvi szó: széldzseki; kapucnival egybeszabott rövid vi-
harkabát.

Kissé arrébb szénégetők. Hárman piszkálják bottal azt, amit mások bottal sem piszkálnának meg. Gereblyézik a kukoricakórót, és szemmel követnek minden elhaladó autót. Zöld melegítőalsó, fehér, vastag mellény, aranyzegélyű sportcipő, piros pulóver. Ki ad nyelvet e fogatlan szájakba? Ki az, aki a falnak nekidőlve úgy érzi, joga van nyelvet adni bárkinek is? Saját beidegződései álörömeinek, amikor az előtte nevetgélő cigány kisfiút a szülei többször ölelik meg, mint bárkit egy condo flatben. Nem fontos a gyerek származása.

A senkiföldjén nem kérdik, hány óra, a nyomornak saját ideje van, az ide-oda ingázó piszkálgatás, a köröm alól soha el nem tűnő mocsok, a töredezett haj végéről soha lekopni nem akaró fakóvörös festék, a próbálkozás.

Hátul fatelep. Rozsdás csövek, távoli fűrészhang. És csendben sarjadó rügyek a tizenkét fokban. Egy határtalan kék ég, fegyver a szótlanság ellen, szinte kiált, szétterül és betemet. Átszivárgunk rajta mind, akikben összeérnek a szubkultúrák. A trainspotterek, a zenei műveltség úttörői, kulturált kulturálatlanok, alattiak és felettiak, a misztók és a bahtalók, a függőségek megannyi elektromos kisülése az agyban, a háromszor tízperces cigarettaszünetek pavlov-effektusai. Egalitárius gerincfájdalom.

Villanyhuzalon gubbasztó egerészölyv, szétázott barázdába menekülő nyúl. Fejlődő gazdaság, amely megreked az álmokban, és mindenki, aki önként tépi ki fogait az ínyéből, hogy féltve őrzött titkaival köphesse szembe magát.

Tisztára mossa hideg és meleg határán ez a látvány. Ez a szag.

Ecce homo. Európa itt épül, mondja egy fehér tábla.

Túlmagyarázod, mondja mellette a fa. A sejtekben lelassul az élet, és ahogy megfordul a giliszta a gyomirtós földben, úgy lesz hirtelen minden hiábavaló.